

ATESTĂRI ȘI CONTINUITATE ÎN MEHEDINȚIUL SECOLELOR XIV-XVIII (PARTEA I: A)

CEZAR AVRAM*, MIHAELA BĂRBIERU**

Geografia demografică, economică și socială a Olteniei istorice corespunde unei arii de habitat ce include ca relief zone de munte, dealuri, câmpie și luncă, cu variații de densitate a localităților, populației și ocupațiilor. Disproporționalitatea existentă pe întreaga perioadă a secolelor XIV-XVIII se reflectă și în atestarea documentară a așezărilor, a tipului de proprietate, precum și a statutului social al acestora. În prezentul studiu ne propunem să înfățișăm, pe baza izvoarelor edite și inedite, a studiilor întreprinse până în prezent de către istorici, geografi, sociologi etc. o cartare a vechilor așezări atestate documentar în perioada medievală. Totodată, ținem să subliniem faptul că sursele documentare cu care operăm nu trebuie absolutizate ca valoare informativă, ele fiind adesea incomplete, echivoce sau de-a dreptul sărace în informații.

Sistemul de numire și indicare a satelor, folosit în epoca medievală, era destul de lapidar, fapt ce poate duce astăzi la confuzii, mai ales în cazul denumirilor omonime. Multe documente indică doar partea din așezare care făcea obiectul emisiunii documentare, fără a preciza o delimitare certă a hotarelor. O serie de acte întrebuițează sistemul de referință topo-geografic, în funcție de o apă pe al cărui mal se situa așezarea sau de o altă localitate învecinată, fapt ce creează uneori incertitudine în identificarea unor sate.

În ceea ce privește toponimia rurală medievală, observăm că avem așezări ale căror denumiri au la bază antroponime sau derivate de la acestea (cu diferite sufixe, românești sau împrumutate: *-ești*, *-ani*, *-eni*, *-oia*, *-oi*, *-ov*, *-ău* etc.), nume de sate formate de la termeni geografici populari, care reflectă natura terenului ori particularități diverse ale mediului înconjurător¹ etc.

Analizând așezările rurale din perspectiva situării lor geografice, observăm existența unor sate situate de-a lungul Dunării și pe traseele rutiere mai vechi, dar și sate care nu beneficiază de căi de comunicație lesnicioase sau modernizate. Așezarea acestor unități administrative este strâns legată de rețeaua hidrografică și de principalele forme de relief, cu preferință văile râurilor,

* Prof. univ. dr., Institutul de Cercetări Socio-Umane „C. S. Nicolăescu-Plopșor” din Craiova, al Academiei Române; e-mail: avramcezar@yahoo.com

** Cercetător științific III, dr., Institutul de Cercetări Socio-Umane „C. S. Nicolăescu-Plopșor” din Craiova, al Academiei Române/ Asist. univ. dr., Universitatea din Craiova, Facultatea de Științe Sociale, Specializarea Științe Politice; e-mail: miha_barbieru@yahoo.com

¹ *Dicționarul toponimic al României. Oltenia*, vol. I (A-B), Craiova, Editura Universitaria, 1993, pp. 6-8.

luncilor și terasele Dunării. Ținând cont de forma vetrei satelor, menționăm existența unor *așezări de vale*, cu sate care au migrat pe interfluvii și pe spinările dealurilor, așezări cu textură ordonată și cu textură mixtă.

Pe teritoriul județului la care facem referire au existat așezări de moșneni, răspândite mai cu seamă în Podișul Mehedinți și în Piemontul Getic, sate de clăcași și mixte, răspândite în regiunea de câmpie.

Luând în considerare durata de locuire, evidențiem nota dominantă de locuire permanentă, cu toate că întâlnim și forme de locuire temporară (sate dispărute). În privința structurii gospodăriei, se remarcă tipul de ocupație, reflectat în construcțiile anexe (pătule, grajduri etc.).

Lista satelor din zona mehedințeană scoate în evidență faptul că majoritatea mențiunilor documentare se plasează cronologic începând cu secolul al XVI-lea. Cu toate acestea, o mențiune târzie nu înseamnă că așezarea respectivă datează și ea dintr-o epocă târzie. Prin urmare, prima mențiune documentară o interpretăm drept un relativ *terminus ante quem*, pentru epoca de înființare a satelor medievale din județul Mehedinți. Analizând datele extrase din documente, constatăm că întâlnim elemente cu referiri la stările de lucruri dinainte de datarea documentului.

Din cele expuse mai sus, reiese faptul că vechimea satelor nu poate fi judecată exhaustiv după anul primei mențiuni documentare, acesta fiind un relativ punct de reper cronologic și că, uneori, precizările de vechime se clarifică în chiar contextul documentar dat.

Odată cu trecerea timpului, o serie de sate nu au putut rezista vicisitudinilor veacurilor și au dispărut, amintirea lor fiind astăzi prezentă doar în puținele documente păstrate.

Mehedințiul a apărut ca unitate administrativă încă din secolul al XV-lea, atunci când a avut loc unificarea unei părți a județului de Baltă cu fostul județ al Motrului, fiind atestat în anul 1483, în timpul domnitorului Vlad Călugărul. A fost vreme îndelungată județul cu cea mai mare suprafață, mergând spre est până la Jiu, aproape de Craiova, incluzând Vadul Tiiului (Calafatul), învecinându-se cu satele Brănești, Fratoștița, Almăj, Obedin, Predești, Pleșoi, Crovna, astăzi aparținând județului Dolj.

De-a lungul timpului, teritoriul Mehedințiului și locuitorii săi s-au integrat evenimentelor ce constituie momente semnificative în continuitatea și evoluția neamului, poporului și națiunii române. În prezent, județul are în componența sa două municipii, trei orașe, 60 de comune și o populație de 264.390 de locuitori (la 20 octombrie 2011)².

În urma investigației efectuate, pentru litera *A* am nominalizat 35 de localități – cătune, sate, părți de sate – prezente și dispărute. Ca mijloc de

² Direcția Județeană de Statistică Mehedinți, <http://www.mehedinti.insse.ro/main.php?lang=fr&pageid=408>.

informare³ am folosit izvoare⁴ (arhive, culegeri de documente⁵, memorii⁶, presă, catagrafii⁷, recensăminte⁸, nomenclatoare administrative etc.), dicționare⁹, studii și lucrări¹⁰ mai mult sau mai puțin recente.

Ada-Kaleh¹¹. *Et. < tc. Ada-Kaleh* „insulă-cetate”, adică „cetatea de pe insulă”, **Chyraunis, Erychia, Carolina**¹², **jud. Mhedinți**.

³ Semnalăm contribuția unor autori, precum: Petre Poni, Ion Ionescu de la Brad, Dumitru Bălașa, C. A. Gherghinescu, S. Papacostea, C. Giurescu, Ioana Constantinescu, Florența Ivaniuc, Mișu Davidescu, Ion Stângă, Dinică Ciobotea, Gabriel Croitoru, Nicolae Chipurici, Gabriel Crăciunoiu, Mite Măneanu, Varvara Măneanu, Tudor Rățoi, Alexandru Stănculescu Bârda, V. Drăghiceanu, I. Ionescu, Ioan Mălăescu.

⁴ Arhivele Naționale ale României, fonduri: Mănăstirea Arnota, Polovragi, Tismana, Horezu..., Direcția Județeană a Arhivelor Naționale Dolj, Direcția Județeană a Arhivelor Naționale Mehedinți, Direcția Județeană a Arhivelor Naționale Gorj, Direcția Județeană a Arhivelor Naționale Vâlcea, Biblioteca Academiei, fond hotărnicii, fond de documente, fond planuri de moșii, *Documente privind Istoria României, B. Țara Românească*, veacurile XIII-XVI, veacul XVII, *Documenta Romaniae Historica, B. Țara Românească*, vol. I-XXIII, Analele Academiei Române, Anuarul Comisiunii Monumentelor Istorice, Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie Iași, Anuarul Institutului de Cercetări Socio-Umane „C. S. Nicolăescu-Plopșor”, Arhivele Olteniei (1922-1943, Serie nouă, 1980-2013), Analele Universității din Craiova. Seria Istorie, Mitropolia Olteniei, Mehedinți – Istorie, cultură și spiritualitate.

⁵ N. Iorga, C. S. Nicolăescu-Plopșor, Nicolae Stoicescu, P. Cernovodeanu, Ioan Filiti, Gr. Tocilescu, C. Bălan, T. Bălășel, Al. Bărcăcilă, T. G. Bulat, D. Buzatu, Vasile Cărăbiș, Marcel Dumitru Ciucă, N. Gh. Dinculescu, Damaschin Mioc, Sașa Caracaș, Constantin Bălan, I. Bianu, George Fotino, I. Ionașcu, I. Lupaș.

⁶ F. W. Bauer, *Oltenia după memoriile generalului von Bauer (1778)*, în: „Arhivele Olteniei”, Serie veche, nr. 13, 14, 15, 16, an III/1924.

⁷ Paul Barbu, Dinică Ciobotea, Vladimir Osiac, Ioana Constantinescu, Dumitru Bălașa, Nicolae Chipurici, Ion Ionescu, Ion Donat, Ion Popescu Cilieni etc., *Catagrafii 1727, 1819, 1827, 1831, 1840, 1845*.

⁸ *Recensăminte 1930, 1841, 1972 etc.*

⁹ Dimitrie Frunzescu, Ioan George Lahovari, Ileana Roman, Tudor Rățoi, Avram Cezar, Dinică Ciobotea, Vladimir Osiac, Bărbieru Mihaela, Cioarec Ileana, Gheonea Georgeta, Simona Lazăr, Anca Ceașescu, N. D. Spineanu, C. Pajură etc., *Dicționarul statistic al României întocmit pe baza rezultatelor definitive al Recensământului general al populației din anul 1912*.

¹⁰ Ion Albescu, Lucia Apolzan, Gheorghe Bolocan, Ion Bocceanu, C. Burghlea, Ion Căpraru, I. Conea, L. Badea, D. Oancea, Ilie Corfus, Mișu Davidescu, Mite Măneanu, Tudor Rățoi, Ilie Purcaru, Dinică Ciobotea, Cornel Golea, Ioan Marinescu, Cosmin Floricel, Viorica Tomescu, Romeo A. Popa etc.

¹¹ Înainte de a fi numită Ada-Kaleh, insula „a mai fost botezată de 16 ori”; denumirile mitologice *Eiythia, Continusa și Yernis, Cyraunis* (Herodot) și *Saan, Rușava, Cerne, Demir Kapu, Poarta de Fier, Carolina, Ada*; după ce a fost construită cetatea pe insulă, aceasta s-a mai numit și: *insula Orșovei, ostrovul Cernei, Noua Orșovă, Orșova Nouă, Ada-i Kebir, Fortăreața, Ada-Kale, Ada-Kaleh*.

¹² În limba turcă, *insula* înseamnă *fortăreață*. Herodot amintea de *Cyraunis*, fiind „plină de măslini și viță de vie sălbatică”. Raportul Cavalerilor Teutoni, din 23 februarie 1430, care constituie și prima atestare documentară a fortificației bănățene, vorbește despre insula *Saan* „cu 216 oameni”. Începând cu anul 1430, devine cunoscută sub numele *Ada-Kaleh*. În anul 1689, armata austriacă a construit aici o fortăreață; în noiembrie 1885, insula a devenit garnizoană deschisă, fiind numită oficial *Ada-Kaleh*; după ce a fost acoperită de Dunăre, ea a primit al 17-lea nume – *Insula de sub ape*.

*Organizare administrativ-teritorială*¹³: localitate dispărută. Comună, între anii 1925-1950, 1952-1964; situată la un kilometru aval de actualul oraș Orșova și amonte de barajul de la Porțile de Fier I. Între anii 1951-1952, așezarea a fost sat al comunei Vârciorova. Între anii 1964-1968, comună subordonată orașului Turnu Severin. Prin HCM nr. 1.144, din 27 mai 1968, a fost desființată ca unitate administrativă și integrată orașului Drobeta-Turnu Severin. În anul 1970, populația și bunurile au fost evacuate. A aparținut Municipiului Drobeta-Turnu Severin până când localitatea a fost mutată în Ostrovul Șimian.

În Antichitate, era cunoscută sub numele de *Chyraumis* sau *Erychia*. În Evul Mediu, turcii otomani i-au dat denumirea de *Ada-Kaleh*, în timp ce habsburgii au denumit-o *Carolina*. După construirea cetății, insula a purtat mai multe denumiri, printre care: *insula Orșovei*, *Ostrovul Cernei*, *Noua Orșovă*, *Orșova Nouă*, *Rușava*, *Porizza*, *Atak*, *Ada Kebir*.

După ce turcii au ocupat insula deja fortificată în anul 1788, i-au dat denumirea de *Ada-Kaleh* sau *cetatea Ostrovul*.

Între anii 1965-1969, a avut loc evacuarea populației și a bunurilor materiale din insulă. La inundarea ei, în anul 1970, unitatea administrativă *Ada-Kaleh* avea 1.750 m lungime, 485 m lățime și un climat cu nuanțe submediteraneene, favorabil culturilor de smochin, chiparos, viță-de-vie și trandafiri.

În Antichitate, pe insulă a existat un fort dacic, atestat de o serie de vestigii arheologice. O monedă descoperită întâmplător certifică faptul că aceasta era locuită și în timpul lui Constantin cel Mare. În anul 1247, prin dania regelui Ungariei, Bela al IV-lea, insula a intrat în stăpânirea cavalerilor ioaniți, împreună cu întreaga Țară a Severinului. În anul 1330, insula va fi inclusă în teritoriul Țării Românești. Între anii 1371-1372, Benedict Heem a adus în zonă salahori din districtele bănățene, fortificând Orșova și insula Saan. În anul 1390, insula *Ostrovul (Ada-Kaleh)* a fost ocupată de oștile conduse de Firuz Bei, emir al lui Baiazid Fulgerul. După anul 1402, a trecut în stăpânirea lui Ștefan Lazarevici, despotul Serbiei. În anul 1416, insula a fost ocupată din nou de turci (împreună cu cetatea Severinului), ea fiind însă eliberată în anul 1418 de către Sigismund al Ungariei; în anul 1419, Sigismund încredințează lui Pippo Spano cetățile dunărene de la Severin până la Mehadia, iar în 1428, aduce un detașament al Cavalerilor Teutoni pentru a întări cetățile bănățene, începând cu Cetatea Severinului; în insula *Saan*, conform raportului teutonilor, din 1430, se aflau „216 oameni”.

Iancu de Hunedoara, voievodul Transilvaniei, a construit aici numeroase fortificații, înainte de campaniile antiotomane dintre anii 1442-1444, pentru a opri înaintarea turcilor. Ulterior, atacurile turcilor au continuat, iar în anul 1452,

¹³ Insulă aflată în albia Dunării până în anul 1970, când a fost acoperită de lacul de acumulare al hidrocentralei Porțile de Fier I.

prin Tratatul de la Adrianopol, Mahomed al II-lea a recunoscut Ungariei Banatul de la Dunăre, începând cu Cetatea Severinului.

În anul 1455, Radu Gavruț, ajutat de turci, a ocupat Orșova și insula *Saan*; secolul al XVI-lea a fost marcat de cuceririle lui Suliman Magnificul, care, în anul 1594, a ocupat cetatea Severinului, insula *Saan* devenind prima redută pe Dunăre, în zona Porților de Fier. După anul 1526 (bătălia de la Mohacs și victoria turcilor asupra armatei ungare), timp de peste un secol și jumătate, insula a fost ocupată de turci, până la Pacea de la Passarovitz (Pojarevac), din anul 1718, când Banatul și Oltenia au trecut sub stăpânirea Imperiului Habsburgic. În anul 1739 (pacea de la Belgrad), Oltenia revine sub suzeranitatea otomană. În a doua jumătate a secolului al XVII-lea, pe insulă s-a stabilit o comunitate israelită de rit spaniol (plăcuță de argint datată 1658, descoperită la Vidin). Primele palisade au fost executate la ordinul generalului austriac Donat Hessler, iar generalul Federigo Veterani a acordat o deosebită importanță strategico-militară zonei Porțile de Fier și, implicit, insulei. După Pacea de la Karlovitz, Orșova și insula au rămas în stăpânirea Porții Otomane, care va construi noi redute, cazărmi, locuințe și moschei.

În anul 1717, prințul Eugeniu de Savoia eliberează insula și localitatea Orșova odată cu ocuparea Belgradului. După pacea de la Passarovitz, habsburgii încep să construiască cea mai puternică fortăreață de pe Dunăre pe insula *Ada-Kaleh*. Au urmat perioade când insula a aparținut Porții, habsburgilor și Țării Românești. Între anii 1879-1918, insula s-a aflat sub supraveghere austro-ungară. În anul 1918, ea devine teritoriu românesc. Prin Tratatul de la Versailles, din anul 1919, urmat de cel de la Lausanne, din anul 1923, Turcia a recunoscut suveranitatea României asupra insulei. Tot în anul 1923, locuitorii au cerut guvernului să aparțină de Caraș Severin. Între anii 1921-1925, insula a fost condusă de o Comisie interimară, iar în perioadele 1925-1950, 1952-1968, s-a menținut aici o organizare de rang comunal. Între anii 1950-1952, insula a fost sat al comunei Vârciorova, iar între 1964-1968, comună subordonată orașului regional Turnu Severin; prin HCM nr. 1.144, din 27 mai 1968, a fost desființată ca unitate administrativă și a fost integrată orașului Drobeta-Turnu Severin.

Dezvoltare edilitară: între anii 1717-1739, Eugeniu de Savoia a construit pe insulă o cetate stelată de tip Vauban, aceasta reprezentând una dintre cele mai însemnate construcții ale perioadei din Europa. A fost ridicată pe ruinele fortificațiilor atribuite Banatului de Severin și a ocupat cea mai mare parte din suprafața insulei. Avea o formă stelară alungită și dispunea de bastioane și cazemate legate între ele prin galerii boltite din cărămidă, iar în mijloc formau o amplă curte interioară. Accesul în cetate se făcea prin porți cu ancadramente din piatră fățuită în stil baroc. Documentele amintesc de două tuneluri pe sub Dunăre, care legau insula cu fortul Elisabeta de pe malul sârbesc. Între anii 1739-1740, insula și, implicit, cetatea, au reintrat sub stăpânire turcească și au format, împreună cu Tejka, așa-zisul „Gibraltar al Imperiului Otoman”. După anul 1739, insula și cetatea au fost locuite de populații de

origine turcă. Acestea veneau din târguri, cetăți și orașe situate pe malul drept al Dunării. Edificiul comandantului va fi transformat în moschee, iar populația insulei va deveni preponderent turcească. La 2 noiembrie 1885, printr-o decizie ministerială, insula va fi declarată sediul unei garnizoane „deschise” și numită oficial *Ada-Kaleh*. În anul 1934, insula a fost declarată stațiune climaterică.

Economia: în mai 1931, regele Carol al II-lea a vizitat insula și a mijlocit adoptarea Jurnalului Consiliului de Miniștri, nr. 618, din 6 iunie același an, prin care insula a fost scutită de taxe de import și la comerțul cu articole de monopol. În același an, a fost înființată Societatea Anonimă pe Acțiuni „Musulmană” (108 salariați; 17 tipuri de țigarete și alte produse; după naționalizarea din 1848, atelierul a funcționat ca fabrică de țigarete, cu 69 de salariați, până în anul 1967, când a fost desființat); condusă de Ali Kadri, „sultanul insulei”. În anul 1934, pe insulă se găseau o Uzină electrică, patru cârciumi, restaurant, hotel, brutărie, teren de fotbal, bancă populară, magazin mixt, mai multe prăvălii. În perioada 1950-1954, a funcționat Fabrica de Confecții „Vasile Roaită”, devenită apoi secție a Fabricii de Confecții „Porțile de Fier” din Drobeta-Turnu Severin (120 de salariați), evacuată în anul 1967.

Evoluția demografică: în anul 1930, pe insulă se aflau 450 de locuitori (toți de origine turcă); în anul 1965 – 499 de locuitori (98% de origine turcă, 2% de origine română).

Instituții: în anul 1925, se găseau: primărie (1925-1950; sfat popular comunal, 1952-1968), fort (adăpostea comandamentul garnizoanei turcești), școală primară cu patru clase, școală inferioară de meserii pentru fete (1925-1940), școală generală cu șapte clase, moschee – construită la începutul secolului al XIX-lea; clădirea avea forma unei prisme alungite, acoperită cu o învelitoare în patru pante; după inundarea insulei, a fost mutată în Șimian).

Pe insulă, în anul 1837, se găsea o cetate construită în secolul al XVIII-lea, o moschee și casa lui Regep pașa. Vestigiile istorice de pe insulă (cetatea, giamia, minaretul construit în secolul al XIX-lea) au fost mutate și reconstituite în aval, la o distanță de 20 de km de fostul *Adda Kaleh*, pe insula Șimian.

Participarea la evenimente: între anii 1722-1729, Carol al XV-lea a construit pe insulă bolte pentru santinelele care asigurau paza și supravegheau trecerea vaselor pe Dunăre. În anul 1789, în timpul luptelor dintre austrieci și turci, feldmareșalul baron Ghedeon von Laudon, comandantul trupelor imperiale în Serbia și Croația, a atacat și cucerit cetatea. Prin convenția din 4 august 1791, cetatea Ostrovului a intrat în stăpânirea austrieșilor. A rămas în proprietatea lor până anul 1810, când a fost cucerită de către turci, după ce fusese atacată de mai multe ori, începând cu anul 1807. În anul 1810, un batalion de panduri condus de Tudor Vladimirescu și o unitate rusă a maiorului Rodrikrov au ocupat insula. În anul 1814, cetele de pazvangii de la Ada-Kaleh au atacat și jefuit satele din Mehedinți, aflate pe linia Dunării. În anul 1815, împreună cu alte localități din județele Mehedinți și Gorj, insula a fost cucerită din nou de către turci. În timpul

revoluției de la 1848, capii mișcării bucureștene au fost arestați în ziua de 13 septembrie; în total, 17 revoluționari români (printre care N. Bălcescu, C. A. Rosetti, I. Brătianu, frații Golescu, I. Voinescu, D. Bolintineanu, C. Bolliac, Gr. Ipătescu) au fost reținuți pe insulă când încercau să treacă spre Selim. În anul 1878, insula a trecut în stăpânirea otomanilor și sub protectoratul austro-ungar, fiind organizată după model turcesc: un guvernator, un cadiu (judecător), un imam (preot), un învățător, o învățătoare. În timpul Primului Război Mondial, au avut loc lupte între trupele românești și austro-ungare pentru această insulă. În urma Tratatului de la Trianon, *Ada-Kaleh* a revenit României. Prin plebiscitul din anul 1923, locuitorii insulei au fost de acord cu alipirea acestui teritoriu la România. Insula a fost administrată de o comisie interimară românească. Legile de organizare administrativ-teritorială, din perioada 1925-1964, au menținut aici o organizare de rang comunal, cu consilii comunale alese periodic.

Ada-Kaleh. *Et. < tc. Ada-Kaleh „insulă-cetate”, adică „cetatea de pe insulă”* (Adacaleu), **c. Corcova, jud. Mh.**

Organizare administrativ-teritorială: parte a satului Mărul Roșu, comuna Corcova, plasa Motrului, județul Mehedinți.

Ada-Kaleh. *Et. < tc. Ada-Kaleh „insulă-cetate”, adică „cetatea de pe insulă”,* **c. Greci, jud. Mh.**

Organizare administrativ-teritorială: parte a satului Bâltanele, comuna Greci, jud. Mehedinți.

Ada-Kaleh. *Et. < tc. Ada-Kaleh „insulă-cetate”, adică „cetatea de pe insulă”* (Adacale), **c. Prunișor, jud. Mh.**

Organizare administrativ-teritorială: parte a satului Cervenița, comuna Prunișor, jud. Mehedinți.

Ada-Kaleh. *Et. < tc. Ada-Kaleh „insulă-cetate”, adică „cetatea de pe insulă”,* **c. Stângăceaua, jud. Mh.**

Organizare administrativ-teritorială: parte a satului Cerângari, comuna Stângăceaua, jud. Mehedinți.

Ada-Kaleh. *Et. < tc. Ada-Kaleh „insulă-cetate”, adică „cetatea de pe insulă”,* **c. Obârșia de Câmp, jud. Mh.**

Organizare administrativ-teritorială: parte a satului Izimșa, comuna Obârșia de Câmp, jud. Mehedinți.

Ada-Kaleh. *Et. < tc. Ada-Kaleh „insulă-cetate”, adică „cetatea de pe insulă”,* **c. Pristol, jud. Mh.**

Organizare administrativ-teritorială: parte a satului Pristol, comuna Pristol, jud. Mehedinți.

Adunații de Govodarva, Govodarva Adunați. *Et. < top. Govodarva + determ. top., jud. Mh.*

Sat dispărut prin comasare cu satul Govodarva. În Nomenclatorul administrativ din anul 1861, nu mai este menționat.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți, plășile Ocolu de Jos (1831), Ocolu (1832-1840).

Atestare documentară: menționat în Catagrafia din anul 1831¹⁴, harta rusă din anul 1853.

Evoluția proprietății: sat aservit; în anul 1831 – moșie boierească aparținând ceaușului Istratie Calotescu, numele moșiei – Govodarva); în anul 1832 – sat de rumâni pe moșia lui Istratie Calotescu „fost ceauș”.

Evoluția demografică: în anul 1831 – 37 de familii, cinci feciori de muncă, 27 de curți.

Adunații din Izvor, jud. Mh.

Organizare administrativ-teritorială: comună înființată prin legea administrativă din 31 martie 1864, desființată în anul 1892. Înregistrată în plasa Ocolu (1864-1892). A fost formată din satele Valea Hoțului și Pietrișul (1864-1892).

Adunații din Izvor. Et. < top. Adunați + determ. top., Valea Hoțului, Hoțul, Valea Izvorului, c. Livezile, jud. Mh.

Situat în partea de nord a comunei Livezile, la izvoarele Blahniței.

Organizare administrativ-teritorială: inițial s-a numit Adunații din Izvor, apoi Hoțu și Valea Hoțului până în decembrie 1964. Începând cu această dată, a primit denumirea de Valea Izvorului. Înregistrat în județul Mehedinți, plășile Ocolu de Jos (1832), Ocolu (1855, 1861). A făcut parte din comunele Adunații din Izvorul (1864-1892), Izvorul Aneștilor (1892-1968), Livezile (1968 – prezent).

Atestare documentară: a fost menționat în anul 1815, de către George Fotino, în *Documente oltene*.

Evoluție demografică: în anul 1861, în sat erau 116 familii și 106 case; în anul 1864 – 41 de familii; în anul 1945 – 668 de locuitori; în anul 1977 – 334 de locuitori; în anul 1992 – 239 de locuitori; în anul 2002 – 201 locuitori.

Instituții: în anul 1844, în sat se găsea o biserică de lemn cu hramul „Nașterea Maicii Domnului” (construită între 1843-1844; reparată în anii 1891, 1899).

Adunații de Jiana. Et. < top. Jiana + determ. top., c. Jiana, jud. Mh.

Sat dispărut prin absorbție (de către satul Jiana), la mijlocul secolului al XIX-lea; întemeiat prin migrare, în apropierea satului Jiana, comuna Jiana.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți, plasa Blahnița de Jos (1819, 1831).

Atestare documentară: menționat în Catagrafiile din anii 1819, 1827, 1831.

Evoluția proprietății: în anul 1819, în sat se găseau 11 familii „coadă”; în anul 1828, moșia era stăpânită de mănăstirea Tismana și clucerul Mulgășeanu; în anul 1831, moșia Rogova boierească și mănăstirească era stăpânită de clucereasa Anița Murgășeanca și mănăstirea Tismana.

¹⁴ Cătun întemeiat la începutul secolului al XIX-lea, în apropierea satului Govodarva.

Evoluție demografică: în anul 1819, în sat se găseau 11 familii „plătitoare de bir”, o ludă fiscală; în anul 1831 – 26 de familii, opt feciori de muncă, 23 de curți.

Adunații de Pietriși. *Et. < top. Adunați + determ. top., Pietriși, c. Livezile, jud. Mh.*

Situat pe valea Blahniței, în nordul satului Livezile.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți, plasa Blahnița de Sus (1819, 1831). Începând cu anul 1832, apare sub denumirea de Pietrișu. A făcut parte din comunele Izvoru Aneștilor (1864-1968), Livezile (1968 – prezent).

Atestare documentară: este menționat într-un document din anul 1815, publicat de George Fotino, în *Catagrafiile* din anii 1819 și 1831; sub numele de *Pietrișu* apare în harta rusă din anul 1835, în *Nomenclatorul administrativ din anul 1861*.

Evoluția proprietății: în anul 1819, satul era așezat pe moșia logofătului Mihai Izvoranu, cu patru lude plătitoare de bir, două familii fruntașe, 10 familii mijlocașe, 20 de familii „coadă”; în anul 1831 – moșie boierească stăpânită de sârdăreasa Catinca Izvoranca și Mihai Izvoranu, boiernaș de neam.

Evoluție demografică: în anul 1819, în sat erau 32 de familii; în anul 1831 – 60 de familii, nouă feciori de muncă¹⁵; în anul 1835 – 52 de familii; în anul 1861 – 110 familii, 97 de case; în anul 1864 – 71 de familii; în anul 1945 – 284 de locuitori; în anul 1977 – 223 de locuitori; în anul 1992 – 163 de locuitori; în anul 2002 – 138 de locuitori.

Adunații din Valea Perilor. *Et. < top. Adunați + determ. top., Valea Perilor, c. Târna, jud. Mh.*

Sat dispărut.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți, plasa Jițul de Jos (1819), plasa Dumbrava de Sus (1831); în anul 1831, în *Catagrafia Obștească a Țării Românești* apare sub denumirea de *Valea Perilor*; în prezent, este contopit cu satul Târna, comuna Târna, județul Mehedinți.

Evoluția proprietății: în anul 1819, sat de clăcași așezat pe moșia „boiernașilor Târnăni și a medelnicerului Ioan Poroineanu”; în sat erau o ludă, nouă familii „coadă”; în anul 1831 – moșie boierească stăpânită de medelniceasa Safta Poroineanca.

Evoluția demografică: în anul 1819, în sat erau nouă familii; în anul 1831 (sub denumirea de Valea Perilor) – 26 de familii, cinci feciori de muncă.

Adunații ot Balotești. *Et. < top. Adunați + determ. top., Ungureni, c. Izvoru Bârzii, jud. Mh.*

Organizare administrativ-teritorială: sat dispărut. Înregistrat în județul Mehedinți, plasa Ocolu de Sus (1819).

¹⁵ Vezi Pietriși, sat component al comunei Livezile, județul Mehedinți.

Atestare documentară: este menționat în Catagrafia județului Mehedinți, din anul 1819.

Evoluția proprietății: în anul 1819 – ½ lude, o familie fruntașă, două familii mijlocașe, o familie „coadă”.

Evoluția demografică: în anul 1819, în sat erau patru familii.

Adunații ot Burila Mare.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți, plasa Blahnița de Jos (1831).

Evoluția proprietății: în anul 1831, satul era proprietate mănăstirească (Episcopia Râmnic) și megieșească, stăpânită de-a valma de moșneni pe patru moși mari (numele moșiei – *Isvorul*).

Evoluția demografică: în anul 1831, în sat erau 14 familii și un fecior de muncă.

Adunații ot Dumbrăvița siliște nouă.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți, plasa Ocolul de Jos (1819).

Evoluția proprietății: moșia era în proprietatea lui Ghiță Opran; ½ lude, șase familii „coadă”.

Evoluția demografică: în anul 1819, în sat erau șase familii plătitoare de bir.

Adunații Ot Hinova, Cârjei¹⁶, c. Hinova, jud. Mh.

Organizare administrativ-teritorială: sat dispărut ca denumire. Înregistrat în județul Mehedinți, plasa Ocolul de Jos (1819). În anul 1892, primește denumirea de *Cârjei* (astăzi aparține comunei Hinova).

Evoluția proprietății: în anul 1819, moșia se afla în proprietatea boiernașilor Cârjoi, ½ lude, nouă familii „coadă”.

Evoluția demografică: în anul 1819, în sat erau zero plătitori de bir.

Adunații ot Nevăț. Et. < top. Adunați + determ. top., Nevăț, c. Balta, jud. Mh.

Situat în sud-estul comunei Balta, județul Mehedinți. În Catagrafia din anul 1819, a fost menționat sub numele de *Adunații ot Nevăț*. În decembrie 1964, a fost inclus în nomenclatura oficială a satelor mehedințene sub numele de *Nevăț*.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți, plasa Ocolul de Sus (1819, 1831).

Evoluția proprietății: în anul 1819, moșia se afla în proprietatea clucerului Nicolae Glogoveanu, o ludă, 11 familii „coadă”; *în anul 1831*, proprietar al moșiei era Tache Filișanu.

Evoluția demografică: în anul 1819, în sat erau 11 familii plătitoare de bir; *în anul 1831* – 37 de familii, doi feciori de muncă; *în anul 1835* – 27 de

¹⁶ În nomenclatorul din anul 1892, apare sub numele de *Cârjei*.

familii; în anul 1968 – 74 de locuitori; fără locuitori la recensămintele din anii 1977, 1992, 2002.

Adunații (Strinii) ot Piatra Albă. *Et.* < top. *Adunați* + *determ. top.*, **Dudaș, Strinii ot Piara Albă, c. Șimian, jud. Mh**¹⁷.

Astăzi, parte a satului Dudași, comuna Șimian.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți, plasa Ocolu de Sus (1819, 1831). În anii 1831 și 1832, înregistrat sub denumirea de *Strinii ot Piatra Albă*. A făcut parte din comunele Schela Cladovei, sub denumirea de *Dudași* (1864-1865), Șimian (1865-1925, 1968 – prezent), Cerneți (1925-1968).

Atestare documentară: menționat în Catagrafia din anul 1819 și Statistica lui F. de Veradon (1832); înregistrat sub denumirea de *Strinii ot Piatra Albă*; în harta rusă din anul 1835 și în *Nomenclatorul administrativ din anul 1864*¹⁸.

Evoluția proprietății: sat mănăstiresc, așezat pe moșia Mănăstirii Tismana de la Breznița-Schela Cladovei. În anii 1819 și 1831, moșia se afla în stăpânirea mănăstirii Tismana, o ludă, nouă familii mijlocașe.

Evoluție demografică: în anul 1819, în sat erau nouă familii plătitoare de bir; în anul 1831 – 45 de familii, trei feciori de muncă; în anul 1864 – 20 de familii; în anul 1945 – 466 de locuitori.

Adunații Teiului, c. Tâмна, jud. Mh.

Comună desființată; situată în nordul Piemontului Bălăciței, în dealurile Dumbravei, pe culmea dealului Brâgleasa, între văile Drincea și Valea Dosiștei, la vest, Valea Argetoiaia (Valea Brăiloiului) la nord-vest și est, și dealurile Poiana Lungă, Cornișurilor, Godovanului spre sud-vest¹⁹. Altitudinea medie este de 300 m.

Organizare administrativ-teritorială: comună înființată prin legea administrativă din 31 martie 1864, desființată în anul 1908. Înregistrată în plășile Dumbrava (1864-1887), Dumbrava-Motru de Jos (1887-1908). A fost formată din Adunații-Teiului (1864-1887); Adunații-Teiului, Brâgleasa (1887-1908).

Economia: ocupații tradiționale – agricultura și creșterea animalelor. În anul 1898, locuitorii dețineau 19 pluguri, 30 de care cu boi, cinci căruțe. Efectivul de animale număra 340 de bovine, 21 de cabaline, 150 de ovine, 196 de porcine.

Evoluția demografică: în anul 1861, în comună erau 123 de familii, 129 de case; în anul 1898 – 508 locuitori, 171 de case.

Adunații Teiului. *Et.* < top. *Adunați* + *determ. top.*, **Adunații din Teiu, c. Tâмна, jud. Mh.**

¹⁷ În anul 1864, satul a primit denumirea de *Dudaș*, fiind arondat la Schela Cladovei.

¹⁸ În secolul al XVIII-lea, a purtat denumirea de *Severinul* sau *Câmpul Severinului*.

¹⁹ Vecin la est cu Rocșoreni, la vest cu Stimnița, la nord cu Plopi și la sud cu Bălțații de

Sat component al comunei Tâmbna, județul Mehedinți, situat la 11 km sud de satul Tâmbna, pe culmea Brâglesei și Valea Brăiloiu, vecin cu satele Rocșoreni, Stignița, Plopi, Bălțații de Sus. În anul 1970, el nu figurează în Nomenclatorul administrativ al județului Mehedinți.

Organizare administrativ-teritorială: catagrafiat în plășile Dumbrava de Sus (1819, 1831), Dumbrava (1845, 1861, 1912). A făcut parte din comunele Adunații Teiului (1864-1908), Plopi (1908-1930, 1932-1941, 1948-1952, 1956-1968), Rocșoreni (1941-1948, 1952-1956), Bâcleș (1930-1932, 1968-2004), Tâmbna (2004 – prezent).

Atestare documentară: menționat în anii 1815, 1819, în Catagrafia Mehedințiului, în Catagrafia din anul 1831, în harta rusă din anul 1835, în Nomenclatorul orașelor, târgurilor din județul Mehedinți din anul 1861, în Szathmary (1864).

Evoluția proprietății: sat de clăcași și moșneni; în anul 1819, moșia se afla în stăpânirea lui Nicolae Brăiloiu (jumătate) și a moșnenilor (jumătate). Pe moșia lui Nicolae Brăiloiu se aflau 26 de familii plătitoare de bir; în anul 1831, moșia era stăpânită de biv vel paharnicul Nicolae Brăiloiu și doi moși mari: Ioan sin Dinu Mărculescu și Radu sin Ion Bologa (numele moșiei – Rocșoreni); în anul 1832, jumătate din locuitorii satului erau rumâni ai paharnicului Nicolae Brăiloiu, jumătate moșneni. În anul 1845, în sat erau 47 de familii de moșneni (proprietate megieșească), iar în anul 1861 – 74 de moșneni. În anul 1906, 133 de locuitori stăpâneau 421 de ha. La începutul secolului al XX-lea, în sat erau 30 de familii de răzeși și 42 de familii fără pământ.

Economie: ocupații tradiționale – agricultura și creșterea animalelor. În anul 1912, în sat se găseau o moară pe benzină și o cârciumă.

Evoluția demografică: în anul 1819, în sat erau 26 de familii plătitoare de bir; în anul 1831 – 67 de familii, 27 de feciori de muncă; în anul 1845 – 47 de familii; în anul 1861 – 81 de familii, 86 de case; în anul 1905 – 133 de locuitori; în anul 1912 – 322 de locuitori (175 B, 147 F), 71 de clădiri locuite, patru clădiri nelocuite, 72 de gospodării; în anul 1922 – 322 de locuitori; în anul 1930 – 720 de locuitori (împreună cu satul vecin Brâgleasa); în anul 1941 – 398 de locuitori; în anul 1945 – 407 locuitori; în anul 1948 – 374 de locuitori; în anul 1956 – 371 de locuitori; în anul 1966 – 291 de locuitori (87 M, 113 F); în anul 1992 – 183 de locuitori (80 M, 103 F); în anul 2002 – 150 de locuitori (67 M, 83 F).

Instituții: în anul 1840, în sat se găsea o biserică de lemn (ridicată în anul 1740, de către Ioan Mărculescu, Mihai Bologa și Stan); în anul 1941 – biserică din lemn (reparată în anii 1910, 1937), bibliotecă parohială (cu 50 de volume); în anul 1845 – biserică de lemn (cu hramul Sf. Nicolae, deservită de preotul Stoica, fiul lui Neagu), sfințită la 8 aprilie 1830; în anul 1898 – biserică (deservită de un preot); în anul 1912 – biserică, școală (1838, 1860).

Albești. Et. < n. grup albești(i), c. Corzu, jud. Mh.

Organizare administrativ-teritorială: parte de sat a satului Corzu, comuna Bâcleș, județul Mehedinți; în anul 1952, se contopește cu satul Corzu.

Atestare documentară: satul este menționat în Frunzescu (1872), în Marele Dicționar Geografic și în Nomenclatorul administrativ din anul 1947.

Albulești, jud. Mh.

Organizare administrativ-teritorială: comună înființată prin legea administrativă din 31 martie 1864, desființată în anul 1930, reînființată în anul 1932, desființată în anul 1950, reînființată în anul 1965, desființată în anul 1968; a făcut parte din plășile Dumbrava (1864-1887, 1912-1932), Dumbrava-Motru (1887-1812), Motru (1932-1943), Bâcleș (1943-1956), raionul Strehăia (1956-1968). A fost formată din satele Albulești, Coșovățu (1864-1865), Albulești (1865-1930, 1932-1943), Albulești, Malumnic, Piria, Valea Marcului (1943-1950), Albulești, Valea Marcului (1965-1968).

Economia: ocupații tradiționale – agricultura, creșterea animalelor, vii și livezi.

Evoluția demografică: în anul 1945, în comună erau 1.765 de locuitori.

Instituții: în anul 1945, în comună se găsea o biserică cu hramul Sf. Nicolae (datează din a doua jumătate a secolului al XIX-lea).

Albulești. Et. < n. grup albulești(i), c. Dumbrava, jud. Mh.

Situat pe malul stâng al pârâului Bâcleș-Albulești-Piria-Valea lui Pătru, în regiune de șes și deal.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți, plasa Dumbrava (1845, 1861); a făcut parte din comunele Albulești (1864-1930, 1932-1950, 1965-1968), Bâcleșu (1930-1932), Valea Marcului (1950-1965), Dumbrava (1968 – prezent).

Atestare documentară: satul și moșia sunt menționate într-un hrisov din 1 septembrie 1607 – 31 august 1608, prin care Radu Șerban „întărește Paraschivei și fiului ei, Alexei, și lui Dragotă și fraților săi, Barbu și Dragomir, satul Albulești împreună cu rumânii și viile”. Satul mai este menționat în hrisoavele din 27 mai 1623, 28 mai 1633, 4 martie 1647, 1 iunie 1674 și în alte acte și documente din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, în Specht (1790), harta rusă (1853), Szathmary (1864).

Evoluția proprietății: la origine sat de moșneni, apoi boieresc și mănăstiresc. În secolul al XVII-lea, satul a aparținut paharnicului Ioan. La 27 mai 1623, șase boieri luați pe răvașe domnești au împărțit averea paharnicului Ioan între Marina, soția sa și Lațco, fiul său, printre care și satul Albulești, care a revenit Marinei. La 28 mai 1633, Matei Basarab a dăruit lui Radu vătaf de postelnicea satul Albulești împreună cu rumânii (documentul menționează și obligațiile pe care rumânii le aveau față de stăpânul lor, precum „a zecea parte din toate produsele pe care le obțineau”). La 4 martie 1647, Paraschiva, fosta soție a lui Necula paharnic din Ugrumi, și fiul său, Alexe, au vândut satul „din câmp și din pădure și din apă și din șezutul satului de preste tot hotarul și cu tot venitul. Și cu toate viile și cu rumânii” domnitorului Matei Basarab cu „300 ughi”. La 1 iunie 1647, Chirca mare ban, Vintilă paharnic și Barbu sluger au dat lui Daniile arhiepiscop carte pentru niște rumâni din Albulești ai mănăstirii

Strehaia. Aceștia se vânduseră ca rumâni lui Matei Basarab, în anul 1644. După anul 1654, aceștia s-au înfățișat domnitorului Constantin Șerban susținând „că au fost împresurați de Matei Basarab pentru *năpăști*”, iar acesta le-a permis să se răscumpere pentru suma de 360 de galbeni și „să se înscrie la slujbă”. În timpul lui Grigorie Ghica, egumenul Vasile s-a adresat acestuia cerându-i să nu recunoască eliberarea din rumânie a celor care se răscumpăraseră după anul 1654. În urma plângerii, domnitorul a dispus ca rumânii ce se răscumpăraseră să devină rumâni ai mănăstirii, „ca înscriși în slujbă”. La 29 iunie 1674, domnitorul Gheorghe Duca a dat mănăstirii Strehaia sarcina să-i urmărească și să-i readucă pe moșie pe rumânii care se răscumpăraseră în timpul domniei lui Constantin Șerban și „care lipseau de la slujbă”. În anul 1724, Administrația Austriacă „a dăruit moșia Albulești mănăstirii Strehaia”. La 22 mai 1725, vel portar Ion Băleanu împreună cu 12 boieri, la cererea lui vel ban Gheorghe Cantacuziono, a fixat hotarele moșiilor Băcleșul și Albulești ce se aflau în stăpânirea mănăstirii Strehaia. Mănăstirea urma să stăpânească „despre hotarul Băcleșului până în piatra unde s-au pus în Gura Bârglască și despre hotarul Bălțaților au ținut pe din josul Văii Florii pen ogașul cu copaci până în matca văii Albuleștilor”. În 10 decembrie, același an, egumenul mănăstirii Strehaia, Partenie, s-a adresat Administrației Austriece susținând că moșia Albulești a mănăstirii fusese călcată de un anume Florea pârcaș de la Băcleș, care pretindea că hotarele dintre cele două moșii nu fuseseră stabilite corect de cei 24 de boieri hotarnici. Administrația Austriacă a analizat plângerea și a decis ca moșia Albulești să rămână „în întregime, în stăpânirea mănăstirii”. Stăpânirea mănăstirii asupra moșiei a fost reîntărită în anul 1726 și în 25 mai 1728. Catastihul din 17 august 1800 menționează stăpânirea mănăstirii Strehaia asupra moșiei și satului Albulești. Aceeași situație se menține și în anii 1816, 1819, 1831 și 1845, conform Catastihului și Catagrafiilor. În aprilie 1863, mănăstirea Strehaia a arendat moșia lui Mihai Calaova din Craiova, pe o perioadă de 5 ani, pentru suma de 43.500 de lei. Prin legea secularizării din decembrie 1863, moșia a revenit statului, ea constituind rezerva pentru loturile împrăștiatelor din anul 1864. Prin reforma agrară din anul 1864 au fost împrăștiate 214 clăcași cu 1.434 de pogoane, 112 stânjeni și locuri de casă în suprafață de 80 de pogoane și 900 de stânjeni (în total 1.781 de pogoane și 992 de stânjeni). Prin aceeași reformă, moșia a fost împărțită în trei, două părți revenind sătenilor și o parte fiind dată în arendă (1.068 de pogoane). În anul 1906, 320 de locuitori stăpâneau 598 de ha, iar statul 2.000 de ha.

Evoluția demografică: în anul 1861, în sat se găseau 211 familii, 212 case; în anul 1941 – 532 de familii, 1.788 de locuitori.

Instituții: în anul 1861, în sat se găsea o biserică; în anul 1941 – biserică parohială cu hramul Sf. Nicolae (construită din lemn în anul 1908, reparată în anul 1932), capelă construită în cimitir, în anul 1834 (monument istoric), bibliotecă parohială (cu 396 de volume).

Participarea la evenimente: în timpul războiului austro-turc, din anii 1716-1718, locuitorii au părăsit satul (*bejenit*).

Alunișu. *Et.* < *aluniș* „loc cu aluni”, **Ciolani, c. Husnicioara, jud. Mh.**

Situat în sud-vestul Piemontului Coșuștei, pe culmea interfluviului Zegaia-Valea Seacă, fiind flancat de dealul satului și Fața Ciolanului.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți. A făcut parte din comunele Zegaia (1873-1950), Ghelgioaia (1950-1952), Peri (1952-1968), Husnicioara (1968-prezent). Sat răsfirat, de formă semicirculară.

Atestare documentară: menționat în Nomenclatorul administrativ al județului Mehedinți, în anul 1873, sub numele de Ciolani.

Evoluția proprietății: sat de moșneni.

Evoluția demografică: în anul 1930, în sat erau 764 de locuitori (împreună cu satul Bădițești); în anul 1948 – 285 de locuitori; în anul 1956 – 278 de locuitori; în anul 1966 – 214 locuitori (87 M, 127 F); în anul 1977 – 162 de locuitori (70 M, 92 F); în anul 1992 – 92 de locuitori (38 M, 54 F); în anul 2002 – 63 de locuitori (27 M, 36 F); în anul 2012 – 41 de locuitori.

Anghelești. *Et.* < n. grup *anghelești(i)*, **c. Bala, jud. Mh.**

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți. A făcut parte din comuna Iupca (1873). La începutul secolului al XX-lea, a fost înglobat satul Iupca, comuna Bala.

Arginești. *Et.* < n. grup *arginești(i)*, **c. Butoiești, jud. Mh.**

Situat în estul județului Mehedinți, în lunca Motrului, pe DE 70; reședință a comunei Butoiești.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți. A făcut parte din comunele Gura Motrului (1864-1930, 1932-1968), Butoiești (1930-1932, 1968 – prezent).

Atestare documentară: este menționat într-un hrisov din 18 aprilie 1650, ca hotar al moșiei Colibași, „în capul câmpului Argineștilor, de la vale, unde iese matca Motrului cea veche”; mai este menționat într-un document din anul 1715, în Catagrafia din anul 1838, Szathmary (1864, ca locuință izolată), în Nomenclatorul administrativ din anul 1892.

Economia: ocupații tradiționale – agricultura, creșterea animalelor, legumicultura.

Evoluția demografică: în anul 1912, în sat erau 432 de locuitori (215 M, 217 F), 104 clădiri locuite, trei clădiri nelocuite, 104 gospodării; în anul 1930 – 488 de locuitori; în anul 1941 – 125 de familii, 541 de locuitori; în anul 1948 – 530 de locuitori; în anul 1956 – 523 de locuitori; în anul 1966 – 518 locuitori (231 M, 287 F); în anul 1977 – 567 de locuitori (268 M, 299 F); în anul 1992 – 556 de locuitori (273 M, 283 F); în anul 2002 – 554 de locuitori (272 M, 282 F); în anul 2012 – 503 locuitori.

Instituții: în anul 1912, în sat se găsea o biserică (în construcție); în anul 1941 – biserică cu hramul Cuvioasa Paraschiva, construită din cărămidă

(începută în anul 1914), sfințită în anul 1936, cămin cultural „Arhimandritul Eufrosin Poteca”, înființat în anul 1930, cantină școlară.

Arvătești, jud. Mh.

Organizare administrativ-teritorială: comună înființată prin legea administrativă din 31 martie 1864, desființată în anul 1865. A făcut parte din județul Mehedinți, plasa Ocolu (1864-1865). A fost constituită din satul cu același nume.

Arvătești. Et. < n. grup arvățești(i), c. Prunișor, jud. Mh.

Situat în nordul Piemontului Bălăciței, la izvoarele pârâului Peșteana.

Organizare administrativ-teritorială: moșie înregistrată în județul Mehedinți, plasa ispravnicului Staicu Glogoveanu (Plasa de Mijloc), în anul 1727 (sub denumirea de Arvătești-Pesceana), Blahnița de Sus (1831-1845), plasa Ocolu Cerneți (1845-1864). A făcut parte din comunele Arvătești (1864-1865), Fântâna Domnească (1865-1938, 1946-1950), Igiroasa (1938-1946, 1950-1968), Prunișor (1968 – prezent).

Atestare documentară: menționat în Catagrafia din anul 1727, împreună cu satele Isvorul Aneștilor și Peșteana (ulterior dispărut), în anul 1749, într-un document aparținând mănăstirii Bistrița, în Catagrafiile din anul 1819, 1831, 1834, hărțile ruse din anii 1835 și 1853, în Szathmary (1864).

Evoluția proprietății: în anul 1727 – moșie megieșească cu 14 megieși, trei nevolnici, trei văduve; în anul 1831, moșia era stăpânită de-a valma de trei moși mari (numele moșiei – Arvătești); în anul 1845 – moșie megieșească; în anul 1906 – 96 de moșneni stăpâneau 225 de ha.

Economie: ocupații tradiționale – agricultura, creșterea animalelor, pomicultura, viticultura, albinăritul; în anul 1892 – 176 de bovine, 60 de ovine, 11 cabaline, 130 de porcine; 11 pluguri, 23 de care cu boi, trei căruțe, 76 de stupi; în anul 1912 – moară cu aburi.

Evoluția demografică: în anul 1831, în sat erau 77 de familii și opt feciori de muncă; în anul 1835 – 70 de familii, în anul 1845 – 80 de familii; în anul 1861 – 82 de familii, 82 de case; în anul 1898 – 120 de familii; în anul 1912 – 408 locuitori (202 M, 206 F), 86 de clădiri locuite, două clădiri nelocuite, 87 de gospodării; în anul 1930 – 407 locuitori; în anul 1941 – 90 de familii, 324 de locuitori; în anul 1948 – 356 de locuitori; în anul 1956 – 332 de locuitori; în anul 1966 – 254 de locuitori (115 M, 139 F); în anul 1977 – 171 de locuitori (82 M, 89 F); în anul 1992 – 85 de locuitori (43 M, 42 F); în anul 2002 – 59 de locuitori (32 M, 27 F); în anul 2012 – 41 de locuitori.

Instituții: în anul 1845, în sat se găsea o biserică din lemn cu hramul Sf. Nicolae (preot Ioan sin popa Radu; sfințită la 12 iulie 1843); în anul 1912 – punct sanitar; în anul 1941 – biserica cu hramul Sf. Nicolae (deteriorată), cămin cultural „Nicolae Iorga” (înființat în anul 1919), bibliotecă (1.500 de volume).

Ascunsa. Et. < adj. ascuns prin substantivare, c. Ascunsa, jud. Mh.

Organizare administrativ-teritorială: sat dispărut. A existat în perimetrul comunei Salcia și s-a constituit ca așezare de refugiu pentru locuitorii

din împrejurimi, fiind situat într-o zonă împădurită. La sfârșitul secolului al XIX-lea, a fost moșie de mari dimensiuni, pădurea fiind defrișată de-a lungul timpului.

Atestare documentară: este menționat în anul 1628, în harta lui Schwantz (1722), Bauer (1778), apare ca sat cu locuitorii fugiți.

Atârnați. *Et.* < n. grup *atârnați(i)*.

Sat dispărut prin înglobarea, în anul 1945, a satului Gârla Mare.

Organizare administrativ-teritorială: a făcut parte din comuna Gârla Mare (1864-1945).

Atestare documentară: menționat într-un document din anul 1852, în Nomenclatorul administrativ din anul 1864.

Evoluția proprietății: în anul 1831, era moșie boierească, sat de clăcași.

Evoluția demografică: în anul 1864 – 81 de familii.

Atârnați. *Et.* < v. *Atârnați*.

Sat dispărut prin înglobarea în satul Butoiești, comuna Butoiești, în anul 1950.

Atârnați. *Et.* < v. *Atârnați*.

Parte de sat din comuna Stângăceaua, jud. Mehedinți.

Organizare administrativ-teritorială: a făcut parte din comuna Stângăceaua (1926-1950); menționat în Nomenclatorul administrativ din anul 1925.

Atârnații Batoți, Atârnații de Sus, Securicea, c. Deveselu, jud. Mh.

Vechea denumire a satului Securicea, sat dispărut prin contopirea cu satul Scăpău, comuna Devesel.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți, plasa Blahnița (1861).

Evoluția demografică: în anul 1861, în sat se găseau 96 de familii, 98 de case; în anul 1941 – 66 de familii, 300 de locuitori.

Instituții: în anul 1941, în sat se găsea o biserică cu hramul Sf. Gheorghe (construită din cărămidă, deteriorată de cutremurul din anul 1941).

Atârnații de Jos, Dunărea Mică, c. Deveselu, jud. Mh.

Organizare administrativ-teritorială: înregistrat în județul Mehedinți sub numele de Atârnații de Jos (1861-1892); sub numele de Dunărea Mică (1892-1950); sub numele de Atârnați (1950-1968); menționat în Nomenclatorul din anul 1861.

Aurora, jud. Mh.

Organizare administrativ-teritorială: comună înființată în anul 1899, desființată în anul 1930, reînființată în anul 1932, desființată în anul 1943, reînființată în anul 1947, desființată în anul 1950. A făcut parte din plășile Blahnița-Câmpu (1899-1908), Câmpu (1908-1930, 1932-1950). A fost constituită din satul cu același nume. Situată în valea pârâului Drincea, pe Dealul Viilor și Dealul Cușmirului, într-o regiune de șes.

Economie: ocupații tradiționale – agricultura, creșterea vitelor, apicultura; în anul 1912, în comună se găseau: banca populară „Răsăritul”, grădină de zarzavat, moară pe benzină, două mori pe apă, două cârciumi.

Evoluția demografică: în anul 1912 – 829 de locuitori (408 M, 421 F), 165 de clădiri locuite, 9 clădiri nelocuite, 174 de gospodării.

Instituții: în anul 1912, în comună se găseau: primărie, post de jandarmi, post telefonic, școală, biserică.

Aurora. Et. < n.grup aurești(i), c. Cujmir, jud. Mh.

Organizare administrativ-teritorială: situat în valea râului Drincea, la sud-est de satul Cujmirul Mic. A fost recunoscut oficial ca sat de legea de organizare teritorial-administrativă din 1892. A făcut parte din comunele Cujmir (1892-1899, 1930-1932, 1943-1947, 1950 – prezent) Aurora (1899-1930, 1932-1943, 1947-1950).

Atestare documentară: sat menționat în Nomenclatorul administrativ din anul 1892.

Evoluția proprietății: s-a format ca urmare a împrumutării făcute după anul 1878, „pentru tinerii însurăței”; în anul 1906 – 94 de locuitori stăpâneau 681 de ha.

Economie: ocupații tradiționale – agricultura, creșterea vitelor, apicultura, viticultura. Sat electrificat în perioada 1954-1970. În anul 1912, în sat se găseau banca populară „Răsăritul”, grădină de zarzavat, moară pe benzină, două mori pe apă, două cârciumi; în anul 2002 – cooperatie de consum „Aurora” Com. SRL.

Evoluția demografică: în anul 1894, în sat erau 200 de familii; în anul 1912 – 829 de locuitori (408 M, 421 F), 165 de clădiri locuite, 9 clădiri nelocuite, 174 de gospodării; în anul 1945 – 985 de locuitori; în anul 1977 – 1.009 locuitori; în anul 1992 – 860 de locuitori, în anul 2002 – 811 locuitori.

Instituții: în anul 1912, în sat se găseau primărie, post de jandarmi, post telefonic, școală, biserică.

Participarea la evenimente: locuitorii au participat la Primul Război Mondial. În centrul satului, a fost ridicat un Obelisc cu textul „În amintirea eroilor morți în războiul 1916-1919. Ridicat din inițiativa unui comitet cu ajutorul locuitorilor comunei Aurora, 15 august 1938”.

Monumente: obelisc cu textul „În amintirea eroilor morți în războiul 1916-1919”, inaugurat în 15 august 1938.

Personalități: Alexandru Balaci (n. 12 iunie 1916 – d. 7 martie 2002) – italianist român, critic și istoric literar, membru al Academiei Române.

ATTESTATION AND CONTINUITY IN MEHEDINȚI REGION DURING 14th – 18th CENTURIES (PART I: A)

(Abstract)

Mehedinți county presents remarkable territorial differences caused by the variety and age of landforms and by the classification of rural settlements according to the economic and demographic criteria. The analysis of the villages network, letter A, from a historical point of view (namely dimensions, evolution, perspectives) represents the object of this research which is based on information derived from sources, monographs, studies etc. The list of villages in Mehedinți area highlights the fact that most of the documentary accounts are chronologically found starting with the 14th century (Totovăț – 1374, Petrovița, Iarcovăț, Poptoc, Vornicele – 1387 etc.).

At the same time, we notice that during the centuries several villages did not stand the test of time and disappeared, their memory being present only in the few preserved documents.

Keywords: hamlet, village, attestation, evolution, institutions.